

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **RPIC-ViP s.r.o.**, se sídlem v Ostravě - Mariánské Hory, Výstavní 2224/8, 709 00, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, tř. Kpt. Jaroše 7, o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2013, č. j. 62 A 13/2013 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností žalovaný (dále jen „stěžovatel“) navrhuje zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo z důvodu zpětvzetí žaloby zastaveno řízení o žalobě, kterou se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by předsedovi stěžovatele bylo uloženo vydat rozhodnutí o žalobcově rozkladu podaném proti rozhodnutí stěžovatele ze dne 25. 10. 2012, č. j. ÚOHS-S 425/2012/VZ-19753/2012/514/ZČa, a uložena povinnost stěžovateli zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 18 456 Kč.

Stěžovatel v kasační stížnosti opírá důvodnost své kasační stížnosti o ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), má za to, že napadené usnesení je stiženo nezákonností.

Stěžovatel napadá výrok I. a II. usnesení, přičemž jako důvod kasační stížnosti uvádí, že krajský soud se nikterak nezabýval skutečnými důvody prodlení při vydání rozhodnutí stěžovatelem. Krajský soud dle stěžovatele zcela formálně vyhodnotil průběh správního řízení, tedy skutečnost, že dne 13. 11. 2012 byl podán rozklad, přičemž rozhodnutí o něm bylo stěžovatelem vydáno až po podání žaloby v březnu 2013, tedy po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, která činí dle ustanovení § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) 60 dní, přičemž lhůta se počítá ode dne doručení rozkladu stěžovateli. Krajský soud na základě výše uvedených skutečností shledal nečinnost správního orgánu. Jakkoliv by se dalo s tímto postupem souhlasit, má stěžovatel za to, že ve věcech nečinnosti, u zvlášť složitých případů, přičemž krajský soud uvedený případ za složitý považuje, jak vyplývá z délky lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené dle ustanovení § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu, které se uplatní pro zvlášť složité případy, je pouhé formalistické konstatování prodlení, zcela nedostačující.

Stěžovatel má za to, že pakliže dle ustanovení § 3 správního řádu má být přesně zjištěn skutkový stav věci, pak zvláště u nalézacího správního orgánu není v některých případech zjištění objektivní pravdy ve lhůtě 60 dnů reálně možné. Zákonem stanovená lhůta pro vydání rozhodnutí, za předpokladu, že řízení nelze řádným způsobem přerušit, pak zcela jistě neodpovídá realitě složitosti případu. Stěžovatel podotýká, že důvodem překročení lhůty dané zákonem byla právě složitost případu, přičemž nalézacímu správnímu orgánu nebyla ze zákona dána možnost řízení přerušit dle postupu podle ustanovení § 66 správního řádu. Stěžovatel trvá na tom, že krajský soud se nezabýval skutečnými důvody „nečinnosti“, přičemž je přesvědčen, že v daném případě je tato skutečnost stěžejní, neboť se nejednalo o jím zaviněné překročení lhůty pro vydání rozhodnutí, ale tato lhůta byla překročena právě z výše uvedeného důvodu. V daném případě pak měla být žaloba zamítnuta, přičemž uložení nákladů řízení ve výši 18 456 Kč pro žalobce bylo určeno neoprávněně.

Nad výše uvedené stěžovatel podotýká, že Nejvyšší správní soud by měl v rámci posouzení věci vzít v úvahu skutečnost, že podání žaloby, kterou se účastník správního řízení domáhá ochrany proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ustanovení § 79 a násl. s. ř. s. lze považovat za jednoduchý úkon, který nevyžaduje právní zastoupení účastníka v soudním řízení. Z tohoto důvodu by měl dle stěžovatele Nejvyšší správní soud přihlídnout k okolnosti, že právní zastoupení žalobce nelze považovat za účelné.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud se a priori zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Stěžovatel sice výslovně uvádí, že napadá výrok I. i výrok II. usnesení krajského soudu, tedy jak výrok o zastavení řízení, tak výrok o přiznání náhrady nákladů řízení žalobci. Kasační námitky směřující proti výroku I. předmětného usnesení však kasační stížnost neobsahuje. Stěžovatel tak nezpochybňuje správnost výroku I. napadeného usnesení, kterým krajský soud z důvodu zpětvzetí žaloby řízení o ní zastavil.

Stěžovatel v kasační stížnosti rozporuje skutečnost, že by byl v předmětné věci nečinný. Právě na základě jeho nečinnosti krajský soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení. Fakticky tak kasační stížnost brojí jen proti výroku II. napadeného usnesení o nákladech řízení. Z kasační stížnosti je zjevné, že jedinou újmu, kterou v souvislosti s vydáním napadeného usnesení soudu stěžovatel pocítuje, je újma způsobená přiznáním náhrady nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že kasační stížnost směřuje pouze proti výroku II. napadeného usnesení krajského soudu, tedy pouze proti výroku o nákladech řízení. Taková kasační stížnost však není přípustná (ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s.; k tomu viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, publ. pod č. 2116/2010 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud obiter dictum dodává, že právní úpravu obsaženou v ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. nepovažuje za protiústavní, což bylo potvrzeno i v rozhodovací praxi Ústavního soudu. Například v usnesení ze dne 5. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 264/07, Ústavní soud konstatoval, že „[k]asační stížnost je toliko mimořádným opravným prostředkem, a proto jsou jako důvody kasační stížnosti, tak i její rozsah, vázány na nejzávažnější případy nezákonnosti. Mezi tyto případy nepatří dle vůle zákonodárce (ani dle přesvědčení Ústavního soudu) okruh uvedený právě v ustanovení § 104 odst. 2 soudního řádu správního. [...] Navíc vyloučení výroku o nákladech řízení z možnosti podat proti němu

pokračování

mimořádný opravný prostředek (v tomto případě kasační stížnost), není v českém právním řádu ojedinělé. Rovněž dovolání upravené občanským soudním řádem nelze podávat proti výroku o nákladech řízení.“

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl na základě ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ustanovením § 104 odst. 2 a ustanovením § 120 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Byl-li návrh odmítnut, nemá žádný z účastníků nárok na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2013

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu